

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Apatnapu

Pablo

Jeff Pippenger

2024-01-04

Ang kabanata 1 ng Daniel, kapag inilapat sa kabanata 4, ay kumakatawan sa kasaysayan ng unang at ikalawang anghel, mula 1798 hanggang 1844. Sa kasaysayang iyon, ang aklat ni Daniel ay inalisan ng selyo, at ang bahaging inalisan ng selyo ay ang mga kabanata 7, 8, at 9. Sa paraang “lina sa linya,” ang kabanata 1, 4, at saka 7 hanggang 9, ay naglalarawan ng kasaysayan ng kilusang Millerita ng unang anghel.

Sa kasaysayang iyon (1798 hanggang 1844), naitatag ang mga saligang katotohanan ng Adventismo, at sa kalaunan ay inilarawan ang mga katotohanang iyon sa tsart ng mga pionero noong 1843. Ang larawan ni Nebukadnezar sa ikalawang kabanata ni Daniel ay nasa tsart. Ang mga pangitain sa ika-pito at ika-walong kabanata ni Daniel ay nasa tsart. Ang "araw-araw" ng kabanata walo ay kinakatawan, gayundin ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim. Ang tatlong "Woe" ng Islam, gaya ng inilarawan sa ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis, ay naroon. Paulit-ulit na nagpaunang nagbabala ang Diyos na aatakihin ang mga saligang katotohanang iyon.

Nawa’y ang mga nakatayo bilang mga bantay ng Diyos sa mga kuta ng Sion ay maging mga lalaking nakakakita sa mga panganib na nasa harap ng bayan—mga lalaking nakapagtatangi sa pagitan ng katotohanan at kamalian, ng katuwiran at kawalang-katuwiran.

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulutang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito’y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito’y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.”
Review and Herald, Abril 14, 1903.

Ang gawain ng taong may iskobang pantanggal ng dumi, na dapat maisakatuparan sa pakikilahok ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, ay inilalarawan din ni Isaias, nang kanyang tukuyin ang bayang iyon sa mga huling araw at ang gawaing tinawag silang gawin, sapagkat ang mga pundasyon ay nakalaang matabunan ng kamalian bago dumating ang mga huling araw.

At ang magmumula sa iyo ay magtatayo ng mga dating siraang dako; ibabangon mo ang mga patibayan ng maraming salinlahi; at ikaw ay tatawaging Tagapag-ayos ng siwang, Tagapagpanumbalik ng mga landas na matatahanan. Isaias 58:12.

Ang "mga dating siraang dako" ay tumutukoy sa mga katotohanang pangdoktrina na kaugnay ng dalawang mapangwasak na kapangyarihan, ang paganismo at papalismo. Ang pagkakasunod ng

dalawang mapangwasak na kapangyarihan, ang paganismo na sinusundan ng papalismo, ang ginamit ni William Miller bilang balangkas ng bawat propesiyang kaniyang iniharap.

At kanilang itatayo ang mga dating kagibaan; kanilang ibabangon ang mga dating pagkawasak; at kanilang aayusin ang mga lunsod na wasak, ang mga kagibaan ng maraming sali't salinlahi. Isaias 61:4.

Ang estruktura ng propesiya, na kinakatawan bilang balangkas, ay ang kasaysayan at ugnayan ng dalawang kapangyarihang iyon. Ang pagpapanumbalik ng “mga lansangang tatahanan” ay ang pagpapanumbalik sa balangkas ni Miller, na inilarawan sa kaniyang panaginip sa pamamagitan ng gawain ng lalaking may brotsang pang-alis ng dumi. Ginamit ni Isaias ang halimbawa ng kasaysayan ni Ezra at ng mga nagbalik mula sa Babilonia na nagsaayos ng Jerusalem, upang tukuyin ang pagpapanumbalik ng mga dating pagkatiwangwang.

Mula pa sa mga araw ng aming mga ama ay nanatili kami sa malaking pagsalangsang hanggang sa araw na ito; at dahil sa aming mga kasamaan ay kami, ang aming mga hari, at ang aming mga saserdote, ay ibinigay sa kamay ng mga hari ng mga lupain, sa tabak, sa pagkabihag, sa pagsamsam, at sa kahihyan ng mukha, gaya ng nangyayari sa araw na ito. At ngayo’y sa maikling panahon ay ipinakita ang biyaya mula sa Panginoon nating Diyos, upang mag-iwan sa amin ng isang nalabi na makaligtas, at upang bigyan kami ng isang pako sa kaniyang banal na dako, upang pagliwanagin ng ating Diyos ang aming mga mata, at bigyan kami ng kaunting pagkabuhayang-panibago sa aming pagkaalipin. Sapagkat kami ay mga alipin; gayon ma’y hindi kami pinabayaan ng ating Diyos sa aming pagkaalipin, kundi iniunat niya ang kaniyang awa sa amin sa paningin ng mga hari ng Persia, upang bigyan kami ng pagkabuhayang-panibago, upang maitayo ang bahay ng ating Diyos, at upang ayusin ang mga pagkatiwangwang nito, at upang bigyan kami ng isang pader sa Juda at sa Jerusalem. Ezra 9:7-9.

Si Ezra at ang mga nagsaayos ng Jerusalem ay kumakatawan sa "nalabi" na mga tagapagpanumbalik ng mga landas na matatahanan, at sila ang nagsasakatuparan ng gawain sa konteksto ng panalangin ng Levitico 26, na itinukoy ni Ezra nang sabihin niya, "mula pa sa mga araw ng aming mga magulang ay kami'y nasa malaking pagsalangsang hanggang sa araw na ito; at dahil sa aming mga kasamaan kami, ang aming mga hari, at ang aming mga saserdote, ay naibigay sa kamay ng mga hari ng mga lupain, sa tabak, sa pagkabihag, at sa samsam, at sa kahihyan ng mukha." Ang "araw" na tinutukoy niya ay ang "araw" na ang "nalabi" ng mga huling araw ay nagpapanumbalik ng mga landas na matatahanan.

Ang nalalabi ni Ezra ay ang dalawang saksi na binuhay na maguli sa pagtatapos ng tatlo at kalahating araw, at tinutupad ang panalangin ng Levitico dalawampu't anim, gaya ng inilalarawan ni Daniel sa kabanata siyam. Nang si Ezra at ang kaniyang mga kamanggagawa ay bumalik mula sa pagkakatapon at muling itinayo ang Jerusalem, sumagisag sila sa gawaing pagpapanumbalik ng mga hiyas ni Miller, na siyang gawaing pagpapanumbalik ng mga saligang katotohanan ni Miller. Dahil dito, napakahalaga ang pag-unawa sa balangkas ng gawain ni Miller.

Ang mga apostol ay nagtayo sa isang matatag na saligan, ang mismong Batong Walang Hanggan. Sa saligang ito dinala nila ang mga batong kanilang tinibag mula sa sanlibutan. Hindi naging walang sagabal ang pagpapagal ng mga tagapagtayo. Ang kanilang gawain ay ginawang lubhang mahirap ng pagsalungat ng mga kaaway ni Cristo. Kinailangan nilang makipagtunggali laban sa pagkapanatiko, pagkiling, at pagkapoot ng mga nagtatayo sa maling saligan. Marami sa mga gumawa bilang mga tagapagtayo ng iglesia ay maihahambing sa mga tagapagtayo ng pader sa mga araw ni Nehemias, na tungkol sa kanila'y nasusulat: 'Ang mga nagtatayo sa pader, at ang mga nagbubuhay ng pasan, kasama ng mga nagkakarga, bawat isa ay sa isang kamay gumagawa sa gawain, at sa kabilang kamay ay may hawak na sandata.' Nehemias 4:17." Mga Gawa ng mga Apostol, 596.

Sa kapwa mga sipi sa Isaias, ang gawain ay ibangon ang mga pundasyon at ang mga pagkatiwangwang ng maraming salinlahi. Tinutukoy ni Isaias ang isang espirituwal na gawain na isinalarawan ng gawaing literal. Dapat sanang pinakaiingatan ang mga pundasyon, ngunit sa halip, tuluyan silang natabunan ng isang huwad na pundasyon na yari sa mga pekeng hiyas. Ang mga tinutukoy ni Isaias ay muling itinatag ang mga saligang katotohanan ng mga Millerite, hindi mga literal na ladrilyo at bato. Ang sagisag ng mga katotohanang iyon ay ang balangkas ni Miller hinggil sa dalawang sumasalantang kapangyarihan na niyurakan ang santuwaryo at ang hukbo sa loob ng "pitong panahon."

Ang gawaing iyon ng pagpapanumbalik ay inilarawan bilang pagbabangon ng "mga saligan" at ng "mga kagibaan ng maraming sali-salinlahi," at kumakatawan sa maka-propetang gawain ng pagpapanumbalik ng mga katotohanang saligan sa pamamagitan ng metodolohiyang naglalagay ng linyang propetiko sa ibabaw ng linyang propetiko, kaunti rito at kaunti roon. Ang gawaing muling pagtatatag ng mga saligan at ng mga kagibaan ay ang gawaing paglalahad at pagtatanggol ng mga orihinal na katotohanang kinakatawan sa mga tsart ng mga tagapanguna noong 1843 at 1850, na siyang dalawang tapyas sa kabanata dalawa ng Habakuk. At ang gawaing ito ay natutupad sa pamamagitan ng metodolohiyang pang-Huling Ulan ng "linya sa linya." Ito ang gawaing pagbabalik sa mga dating landas ni Jeremias sa gitna ng kontrobersiya laban sa mga nagnanais magtaguyod ng huwad na saligan, gaya ng kinakatawan ng mga huwad na hiyas sa panaginip ni Miller.

Ang kaaway ay nagsisikap ilihis ang mga isip ng ating mga kapatid na lalaki at babae mula sa gawaing paghahanda ng isang bayan upang manindigan sa mga huling araw na ito. Ang kaniyang mga mapanlinlang na pangangatwiran ay nilayon upang ilayo ang mga isip mula sa mga panganib at mga tungkulin ng panahong ito. Ibinibilang nilang walang halaga ang liwanag na si Cristo ay pumarito mula sa langit upang ibigay kay Juan para sa Kaniyang bayan. Itinuturo nila na ang mga pangyayaring mismong nasa ating harapan ay hindi sapat ang kahalagahan upang pag-ukulan ng natatanging pansin. Ginagawa nilang walang bisa ang katotohanang may makalangit na pinagmulan at ninanakawan nila ang bayan ng Diyos ng kanilang mga nakaraang karanasan, at sa halip ay binibigyan sila ng huwad na agham.

'Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumayo kayo sa mga daan, at magmasid, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon.' Jeremias 6:16.

Huwag hayaang sinuman ang maghanggap na gibain ang mga saligan ng ating pananampalataya—ang mga saligang inilatag sa pasimula ng ating gawain sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ng salita at ng kapahayagan. Sa mga saligang ito tayo’y nagtatayo sa nakalipas na limampung taon. Maaaring ipalagay ng mga tao na nakatagpo sila ng bagong daan at na makapaglalatag sila ng isang lalong matibay na saligan kaysa sa nailatag na. Ngunit ito ay isang malaking panlilinlang. Walang ibang saligan na maitatag ng sinuman kundi ang nailatag na.

Noong nakaraan, marami na ang nagsikap magtayo ng isang bagong pananampalataya at magtatag ng mga bagong simulain. Ngunit gaano katagal nanatiling nakatindig ang gusaling kanilang itinayo? Di naglaon ay bumagsak ito, sapagkat hindi ito naitayo sa ibabaw ng Bato.

Hindi ba kinailangan ng mga unang alagad na harapin ang mga aral ng tao? Hindi ba kinailangan din nilang makinig sa mga maling teorya, at pagkatapos, matapos gawin ang lahat, ay tumayong matatag, na sinasabi: 'Walang sinumang makapaglalatag ng ibang saligan maliban sa nalagay na'? 1 Corinto 3:11.

“Kaya’t dapat nating panghawakan nang matatag ang pasimula ng ating pananalig hanggang sa wakas. Ang mga salitang makapangyarihan ay ipinadala ng Diyos at ni Cristo sa bayang ito, na, punto por punto, umaakay rito palabas mula sa sanlibutan tungo sa malinaw na liwanag ng kasalukuyang katotohanan. Sa pamamagitan ng mga labi na hinipo ng banal na apoy, ipinahayag ng mga lingkod ng Diyos ang mensahe. Ang banal na pahayag ay naglagay ng selyo nito sa pagiging tunay ng ipinahayag na katotohanan.” Testimonies, tomo 8, 296, 297.

Ang “gawain ng paghahanda sa isang bayan upang makatayo sa mga huling araw” ay ang gawaing kaugnay ng dalawang propesiya ni Ezekiel sa kabanata tatlumpu’t pito. Isang mensahe ang ipinahayag ng tinig ni Isaias sa ilang, at ang unang mensahe ni Ezekiel ay nagtitipon sa yaong mga naging patay sa lansangan ng lungsod na Sodoma at Egipto sa loob ng tatlo’t kalahating araw. Pagkatapos ay kinikilala nila na sila’y nasa “panahon ng paghihintay” sa talinghaga ng sampung dalaga sa aklat ni Mateo. Pagkatapos ay naririnig nila ang panawagang ibinigay kay Jeremias na ibukod ang mahalaga mula sa hamak kung nagnanais silang manumbalik. Kinikilala rin nila ang panalangin ni Daniel sa kabanata siyam bilang kasalukuyang katotohanan. Kaya, kung at kapag pinili nilang manumbalik sa pamamagitan ng pagtanggap at pagtupad sa mga kundisyon ng ebanghelyo, tatanggapin nila ang ikalawang mensahe ni Ezekiel at tatayo sila sa kanilang mga paa bilang isang makapangyarihang hukbo.

Ang "gawaing ihanda ang isang bayan upang manindigan sa mga huling araw" ay natutupad sa pamamagitan ng metodolohiyang ng Huling Ulan na "guhit sa guhit." Ang gawaing iyon ay kinapapalooban ng pagpapanumbalik ng mga katotohanang Millerite na kinakatawan sa mga tsart ng mga payunir noong 1843 at 1850. Ang dalawang tsart na iyon ang dalawang tapyas ni Habakuk, at mga ito’y dapat ilatag sa ibabaw ng isa’t isa (guhit sa guhit); at sa gayon, ang dalawang tsart ay kumakatawan sa mga saligang katotohanang dapat panumbalikin sa mga huling araw sa pamamagitan ng lalaking may brotsang panlinis ng dumi.

Kapag pinagsama-sama, linya sa ibabaw ng linya, tinutukoy nila ang kamalian sa talanguhit ng 1843, na kinalaunan ay itinuwid sa talanguhit ng 1850. Kapag itinuturing bilang iisang

talahanayan (lina sa ibabaw ng linya), kinakatawan nila kapwa ang karanasan ng bayan ng Diyos at ang nakalingid na kasaysayan ng pitong kulog, sapagkat magkakasama nilang inilalarawan ang unang pagkadismaya, ang panahon ng pag-antala, ang Sigaw sa Hatinggabi, ang Oktubre 22, 1844, at ang dakilang pagkadismaya.

Ang unang kabiguan, ang Sigaw sa Hatinggabi, at ang dakilang kabiguan ang siyang nakatagong kasaysayan ng pitong kulog. Ito ang balangkas ng katotohanan, sapagkat ang katotohanan ay nakasalig sa katotohanang ang una at huling titik ng Hebreong salitang "truth" ay magkapareho, gaya rin ng una at huling kabiguan ng kasaysayang iyon. Ang gitna, na siya ring ikalabintatlong, titik ay sagisag ng paghihimagsik, gaya ng kinakatawan ng mga tumatanggi sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang dalawang tsart, kapag pinagsama, ay nagbibigay ng dalawang saksi sa mga propetikong katotohanan ng mga Milerita na panunumbalikin ng lalaking may brotsang panlinis ng dumi, ngunit tinutukoy din nila ang karanasang tumutulad sa karanasan ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang mga tinawag upang maging bandila (ang isandaan at apatnapu't apat na libo) ay naharap sa kanilang unang pagkabigo noong Hulyo 18, 2020, at pagkaraan, noong Hulyo 2023, iniharap sa kanila ang isang mensahe mula sa isang tinig na sumisigaw sa ilang. Ang tinig ay tumatawag sa kanila na manumbalik.

Sa puntong ito sa nakatagong kasaysayan ng pitong kulog ay mahahayag ang paghihimagsik, sapagkat ang susunod na panandang-daan ay kung kailan tinitipon ng lalaking may brotsang pan-alis ng dumi ang mga hiyas at inihahagis niya ang mga ito sa sisidlan. Pagdaka'y nagniningning ang mga iyon nang makasampung ulit ang ningning. Sa sandaling iyon ay nagising si Miller. Kapag nagising ang mga dalaga (Miller), huli na. Ang panunumbalik ng mga pagkatiwangwang ng maraming sali't salinlahi ay isang gawaing dapat kasangkutan ng dalawang saksi. Ang gawaing iyon ay isinasagawa na ngayon.

Ang balangkas ni William Miller ng mga propesiyang kinakatawan ng pangitain sa Ilog Ulai, sa aklat ni Daniel, mga kabanata pito, walo, at siyam, ay ang dalawang kapangyarihang naninira, ang paganismo at papalismo; at ang balangkas ng Future for America ay ang paganismo (ang dragon), na sinusundan ng papalismo (ang halimaw) at ng tumalikod na Protestantismo (ang bulaang propeta). Ang susi na nagtatatag sa kapwa mga balangkas ay ang mga sulatin ng apostol Pablo. Ang apostol Pablo ang tinig na propetiko na nag-ugnay sa sinaunang Israel at sa espirituwal na Israel. Bago ang kanyang pagbabagong-loob, Saul ang pangalan ni Pablo, na ang ibig sabihin ay "pinili" o "itinalaga".

Si Pablo ay pinili (hinirang) upang maging apostol sa mga Hentil, at siya ay pinili, bukod sa iba pa, dahil sa kaniyang pagkaunawa sa Lumang Tipan. Sumulat siya ng karamihan sa Bagong Tipan; wala nang iba pang may-akda ng Bagong Tipan na nagtaglay ng pagkaunawa sa Lumang Tipan gaya ni Pablo. Pinili siyang manguna sa pagpapahayag ng ebanghelyo sa mga Hentil, ngunit pinili rin siya upang itatag ang ugnayan ng mga kasaysayang propetiko ng Lumang Tipan sa kasaysayang propetiko na sumunod sa panahon ng krus. Kung wala ang patotoo ni Pablo, ang pagkaunawang propetiko ng mga Millerita, at ng Future for America, ay hindi iiral. Sa mismong

kasaysayan kung saan ang literal na Israel ay hiniwalayan ng Diyos bilang kaniyang bayang hinirang, pinili si Pablo upang tukuyin na ang sinaunang Israel, bagaman noong panahong iyon ay hiwalay na sa Diyos, ay sagisag ng kasaysayang propetiko ng espirituwal na Israel. Ang mga kinakailangang tuntuning propetiko para sa mga kilusan ng unang at ikatlong anghel ay pangunahing nakabatay sa mga sinulat ni Apostol Pablo.

Dahil dito, isasaalang-alang natin ang ilan sa mga propetikong simulain na tinukoy ni Pablo na nakaapekto sa mensahe ng mga Millerite, na inilatag sa balangkas ng dalawang kapangyarihang mapangwasak, at sa gayon isasaalang-alang din natin kung paano ang mga simulain na iyon ay nakaapekto sa balangkas ng tatlong kapangyarihang mapangwasak.

Bukod dito, mga kapatid, hindi ko ibig na kayo’y maging mangmang, na ang lahat ng ating mga ninuno ay nasa ilalim ng ulap, at silang lahat ay tumawid sa dagat; at silang lahat ay nabautismuhan kay Moises sa ulap at sa dagat; at silang lahat ay kumain ng iisang pagkaing espirituwal; at silang lahat ay uminom ng iisang inuming espirituwal; sapagkat uminom sila mula sa batong espirituwal na sumusunod sa kanila; at ang batong iyon ay si Cristo. Ngunit sa marami sa kanila ay hindi nalugod ang Diyos; sapagkat sila’y nangabuwal sa ilang. Ngayon, ang mga bagay na ito ay naging mga halimbawa para sa atin, upang huwag tayong magnasa sa masasamang bagay, gaya rin ng kanilang pagnanasa. Ni huwag kayong maging mga sumasamba sa mga diyos-diyosan, gaya ng ilan sa kanila; gaya ng nasusulat, Umupo ang bayan upang kumain at uminom, at tumindig upang magpakasaya. Ni huwag din tayong makiapid, gaya ng ilan sa kanila na nakiapid, at sa isang araw ay nangabuwal ang dalawampu’t tatlong libo. Ni huwag din nating tuksuhin si Cristo, gaya rin ng ilan sa kanila na nanukso, at nilipol sila ng mga ahas. Ni huwag kayong magbulung-bulong, gaya rin ng ilan sa kanila na nagbulung-bulong, at sila’y nilipol ng mamumuksa. Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at nasulat ang mga ito bilang ating paalala, na sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan. 1 Corinto 10:1-10.

Sa loob ng sampung maiikling talata, itinukoy ni Pablo na ang rito ng bautismo ay isinagisag sa pagtawid sa Dagat na Pula, na ang Bato na sumunod sa sinaunang Israel ay isang “espirituwal na Bato,” at na iyon ay si Cristo. Itinukoy niya na ang sinaunang Israel ang huwaran para sa mga nabubuhay sa mga huling araw. Ang bahaging ito ay isang babala, at ito rin ay punto ng kontrobersiya sa pagitan ng mga nagtataguyod ng katotohanan at ng mga sumasalungat sa katotohanan. Nagtuturo ang mga teologong Adventista na si Pablo ay simpleng nagtukoy na ang mga kasaysayan ng sinaunang Israel ay naglalarawan ng mga aral na moral na kailangang maunawaan ng mga nabubuhay sa mga huling araw, subalit iginigiit nila na hindi itinutukoy ni Pablo na ang mga kasaysayan ng literal na Israel ay aktuwal na uulitin ng espirituwal na Israel. Madalas gamitin ni Sister White ang bahaging ito upang patunayan nang eksakto kung ano ang ibig sabihin ni Pablo.

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na hindi para sa kanilang sariling panahon kundi para sa atin, kaya’t ang kanilang panghuhula ay may bisa para sa atin. ‘Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the

gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.' 1 Peter 1:12....”

Naipon at pinagbuklod ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at mga mapitagang gawa sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nauulit na noon pa, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito. Selected Messages, aklat 3, 338, 339.

Ang “mga dakilang pangyayari at mga mapitagang kaganapan sa kasaysayan ng Lumang Tipan ay nagbalik-balik na, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito,”—ganyan binubuod ni Sister White ang kahulugan ni Pablo sa mga talata. Sa pagtatangkang pahinain ang pagtukoy ni Pablo sa sinaunang Israel bilang sagisag na naglalarawan sa kasaysayan ng literal na Israel, nagpakana si Satanas ng dalawang pangunahing paglusob laban sa prinsipyong propetikong ito. Ang una, na nabanggit ko na, ay ang pag-aangkin na si Pablo ay payak lamang na nagtukoy na ang mga kasaysayang iyon ay kumakatawan sa mga aral sa moralidad. Ang maling aral na iyon ay isang kalahating katotohanan, at ang kalahating katotohanan ay hindi katotohanan kailanman. Totoo na ang mga aral sa moralidad na maaaring makuha mula sa kasaysayan ng sinaunang Israel ay para sa kapakinabangan ng mga nabubuhay sa mga huling araw, ngunit kapag ginagamit iyon upang itanggi na ang mga kasaysayang iyon ay isa ring paglalarawan ng mga pangyayaring mauulit, nagiging isang kalahating katotohanan iyon, na idinisenyo upang itanggi ang katotohanan.

Nakaharap ngayon sa bayan ng Diyos ang isang pagpapala o isang sumpa—isang pagpapala kung sila’y lumabas mula sa sanlibutan at magpakabukod, at lumakad sa landas ng mapagpakumbabang pagsunod; at isang sumpa kung makipag-isa sila sa mga sumasamba sa diyus-diyosan, na niyuyurakan ang mataas na mga karapatan ng langit. Nakatala ang mga kasalanan at mga kalikuan ng mapaghimagsik na Israel, at ang larawan ay inilantad sa ating harapan bilang babala na kung tularan natin ang kanilang halimbawa ng pagsalangsang at lumayo tayo sa Diyos, tayo’y tiyak na babagsak gaya ng pagbagsak nila. ‘Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at nasusulat ang mga ito para sa ating pangaral, na sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan.’ Testimonies, tomo 1, 609.

Hindi dapat gamitin ang isang katotohanan upang itanggi ang isa pang katotohanan, sapagkat kapag ginawa iyon, ginagawang kasinungalingan ang katotohanan ng Diyos.

"Ang isang pahayag ng Tagapagligtas ay hindi dapat gamitin upang ipawalang-bisa ang isa pa." Ang Dakilang Tunggalian, 371.

Ang katuruang ang kasaysayan ng sinaunang Israel ay kumakatawan lamang sa mga aral na moral ay madalas gamitin ng mga teologong Adventista upang wasakin ang propetikong Salita ng Diyos, at isa ito sa mga kalahating-katotohanang kasama sa isang putahe ng mga alamat na inihanda upang dayain ang bayan ng Diyos na tanggapin ang isang kasinungalingan, at ang kasinungalingang iyon na kanilang tinatanggap ay tinukoy sa mga sulatin ng apostol Pablo.

Ang isa pang pangunahing pag-atake laban sa prinsipyong ang kasaysayan ng sinaunang Israel ay naglalarawan ng kasaysayan ng makabagong Israel ay inimbento ng mga Heswita sa panahon ng Kontra-Repormasyon, at binubuo ito ng pagsang-ayon sa ideya na ang kasaysayan ng sinaunang

Israel ay nauulit. Ang kasinungalingang Heswita ay na ang kasaysayan ay inuulit sa literal na paraan, hindi sa espirituwal na paraan. Ang kasinungalingang iyon ay inimbento bilang paraan upang hadlangan ang pagkaunawa na ang Papa sa Roma ang Antikristo ayon sa propesiya ng Bibliya, sapagkat ang turo ay sumasang-ayon sa katotohanang mayroong isang Antikristo sa mga huling araw, ngunit iginigiit nito na ang Antikristo ay kinakatawan ng isang literal na kapangyarihan, hindi ng isang espirituwal na kapangyarihan. Kung gayon, ang patutot sa Apocalipsis labing-pito, na may nakasulat sa kaniyang noo na “Misteryong Babilonya,” ay magiging isang patutot na lilitaw sa literal na lupain ng Babilonya, na sa kasalukuyan ay ang Irak.

“Ang mga nalilito sa kanilang pag-unawa sa salita, na nabibigong makita ang kahulugan ng antikristo, ay tiyak na ilalagay nila ang kanilang sarili sa panig ng antikristo.” Kress Collection, 105.

Ang Papa ay isang literal na tao, na kumakatawan sa isang literal na kapangyarihan (ang Simbahang Katoliko), ngunit siya at ang kaniyang organisasyon ay propetikong tinukoy bilang literal na Babilonia, at maaari lamang silang wastong matukoy kapag ang paksa ng antikristo ay inilalahad bilang espirituwal na katuparan ng isang literal na halimbawa. Tinukoy ni Pablo na ang literal na Israel ay naglalarawan ng espirituwal na Israel, ngunit hindi iyon isang bagong propetikong katotohanang kaniyang iniharap, sapagkat sa pangkalahatan ay nakabatay sa Lumang Tipan ang kaniyang pagkaunawa, at doon nakasalig ang kaniyang patotoo.

Ganito ang sabi ng Panginoon, ang Hari ng Israel, at ng kaniyang Manunubos, ang Panginoon ng mga hukbo: Ako ang Una, at Ako ang Huli; at bukod sa Akin ay walang Diyos. At sino, na gaya Ko, ang tatawag, at magpapahayag, at magsasaayos para sa Akin, mula nang itinalaga Ko ang bayang sinauna? At ang mga bagay na darating, at yaong darating pa, ipababatid nila sa kanila. Huwag kayong matakot, ni mangilabot man: hindi ba’t mula pa noon ay sinabi Ko sa inyo at ipinahayag? Kayo nga ang Aking mga saksi. Mayroon bang Diyos bukod sa Akin? Oo, walang ibang Diyos; wala Akong nalalamang iba. Isaias 44:6-8.

Dapat tayong maging mga saksi ni Cristo, gaya ni Pablo, at magpatotoo na ang Alfa at Omega ay itinalaga hindi lamang ang sinaunang Israel, kundi pati ang lahat ng mga sinaunang bayan sa Biblia bilang mga sagisag upang ipakita ang “mga bagay na darating” na sasapit sa mga nabubuhay sa mga huling araw. Dalubhasa si Pablo sa Lumang Tipan, at itinaas siya upang maging propetikong kawing na nag-uugnay sa pagitan ng kapanahunan ng Israel na literal at ng Israel na espirituwal. Ang kaniyang mga sinulat ang gumabay sa mga nakaunawa sa paglago ng kaalaman sa panahon ng wakas noong 1798, at gayundin noong 1989.

Ang sinaunang literal na Babilonia, ang mga sinaunang anak ng Silangan, ang sinaunang Ehipto, ang sinaunang Gresya, at ang sinaunang Imperyo ng Medo-Persia ay mga sagisag ng mga espirituwal na kapangyarihan sa wakas ng sanlibutan. Ang mga sinaunang sagisag ang literal na nauuna, at kumakatawan sa espirituwal na sumusunod. Si Pablo ay umabot pa sa pagtukoy na ang literal na Adan ay sumasagisag sa espirituwal na Adan (na si Cristo).

At gayon ang nasusulat: Ang unang taong si Adan ay naging kaluluwang may buhay; ang huling Adan ay naging espiritung nagbibigay-buhay. Gayunman, hindi ang espirituwal ang

nauna, kundi ang likas; at pagkatapos ang espirituwal. Ang unang tao ay mula sa lupa, makalupa; ang ikalawang tao ay ang Panginoon na mula sa langit. Kung ano ang makalupa, gayon din ang mga makalupa; at kung ano ang makalangit, gayon din ang mga makalangit. At kung paanong ating tinaglay ang larawan ng makalupa, gayon din natin itataglay ang larawan ng makalangit. 1 Corinto 15:45-49.

May ilang napakalalalim na aral na itinuturo ni Pablo hinggil sa unang at huling Adan, ngunit tinutukoy lamang natin ang simulain na kaniyang inilatag nang napakalinaw sa bahaging ito, nang kaniyang sabihin, "hindi ang espirituwal ang una, kundi ang likas; at pagkatapos ay ang espirituwal." Ang literal, na tinutukoy ni Pablo rito bilang "likas," ang nauuna, at ang espirituwal ang huli. Ang literal na Israel ang nauna, at likas, at ang espirituwal na Israel ay dumarating "pagkatapos."

Ang literal na Babilonia ay nauuna sa espirituwal na Babilonia. Ang susunod na mahalagang punto na binibigyang-diin sa mga sulat ni Pablo ay ang yugto sa kasaysayan kung kailan dapat ilapat ang pagbabago mula sa literal tungo sa espirituwal. Ito ang panahon ng krus kung kailan tinutukoy ang makahulagang pagbabago mula sa literal tungo sa espirituwal.

Sapagkat kayong lahat ay mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus. Sapagkat kayong lahat na nabautismuhan kay Cristo ay isinuot ninyo si Cristo. Walang Hudyo ni Griyego, walang alipin ni malaya, walang lalaki ni babae; sapagkat kayong lahat ay iisa kay Cristo Jesus. At kung kayo'y kay Cristo, kayo nga'y binhi ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako. Galacia 3:26-29.

Hindi mahalaga kung ano man ang iyong karapatan ayon sa kapanganakan; kapag tinanggap mo si Cristo, ikaw ay nagiging binhi ni Abraham. Hindi ka literal na Israel; ikaw ay espirituwal na Israel. Ang paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal ay naganap sa krus. Hinihahati ni Pablo ang sangkatauhan sa dalawang uri. Bawat uri ay may sariling tipan; ang bawat isa ay supling ni Abraham. Bawat isa ay may isang lungsod na kumakatawan sa kaniyang angkan at tipan. Bawat isa ay anak alinman ng literal na Adan o ng espirituwal na Adan.

Sapagkat nasusulat, na si Abraham ay nagkaroon ng dalawang anak, ang isa ay sa alilang babae, at ang isa ay sa malayang babae. Ngunit ang mula sa alilang babae ay ipinanganak ayon sa laman; ngunit ang mula sa malayang babae ay dahil sa pangako. Ang mga bagay na ito'y may talinghagang kahulugan: sapagkat ang mga ito ang dalawang tipan; ang isa'y mula sa bundok ng Sinai, na nagbubunga ng pagkaalipin, na siyang Agar. Sapagkat ang Agar na ito ay ang bundok ng Sinai sa Arabia, at tumutugma sa Jerusalem na ngayo'y umiiral, at nasa pagkaalipin kasama ang kanyang mga anak. Ngunit ang Jerusalem na nasa itaas ay malaya, na siyang ina nating lahat. Sapagkat nasusulat, Magalak ka, ikaw na baog na hindi nagluluwal; sumigaw ka at humiyaw, ikaw na hindi nagdaramdam sa panganganak; sapagkat ang walang asawa ay higit na marami ang mga anak kaysa sa may asawa. Ngayon, mga kapatid, gaya ni Isaac, tayo ay mga anak ng pangako. Ngunit kung paanong noon ang ipinanganak ayon sa laman ay umusig sa ipinanganak ayon sa Espiritu, gayon din ngayon. Gayunman, ano ang sinasabi ng kasulatan? Ipalayas mo ang alilang babae at ang kanyang anak; sapagkat ang anak ng alilang babae ay hindi magiging tagapagmana kasama ng anak ng malayang babae. Kaya

nga, mga kapatid, hindi tayo mga anak ng alilang babae, kundi ng malaya. Galacia 4:22-30.

Sa kapanahunan ng krus, ang dating literal sa sinaunang panahon ay naging mga sagisag ng espirituwal sa makabagong kapanahunan. Nilinaw ng apostol Pablo ang mga mahahalagang katotohanang propetiko na nagbigay-daan kay William Miller upang maitatag ang balangkas ng dalawang kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang, na siyang pinagbatayan niya ng lahat ng kaniyang mga konklusiyong propetiko. Ang gayunding gawaing isinakatuparan ng apostol Pablo ang siyang tumutukoy sa tatlong kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang, na siyang balangkas ng lahat ng mga konklusiyong propetiko ng Future for America.

Ang balangkas ng pagkaunawa ni Miller hinggil sa paglago ng kaalaman na kinakatawan ng pangitain sa Ilog Ulai sa mga kabanata pito, walo, at siyam ay nakabatay sa kaniyang natuklasan na ang “the daily” sa aklat ni Daniel ay kumakatawan sa paganong Roma. Natuklasan niya iyon sa Ikalawang Liham ni Pablo sa mga Taga-Tesalonica. Ang pagkaunawang iyon ang pangunahing katotohanang natukoy na may kaugnayan sa propetikong “kasinungalingan,” na nagdudulot ng matinding pagkalinlang na sasapit sa mga Adventista ng Ikapitong Araw sa mga huling araw.

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang ating pag-aaral hinggil sa paglago ng kaalaman na kinakatawan ng pangitain sa Ilog Ulai, sa pamamagitan ng pagsasaalang-alang sa kinilala ni Miller sa liham ni Pablo.

Ang nakakakita sa kaloob-looban, ang bumabasa sa mga puso ng lahat ng tao, ay nagsasabi hinggil sa mga nagkaroon ng dakilang liwanag: ‘Hindi sila napipighati ni nagugulat dahil sa kanilang moral at espirituwal na kalagayan.’ Oo, pinili nila ang kanilang sariling mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga maling akala, at dadalhin ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang Ako’y tumawag, walang sumagot; nang Ako’y nagsalita, hindi nila dininig: kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng Aking mga mata, at pinili nila ang hindi Ko kinalulugdan.’ ‘Ipadadala sa kanila ng Diyos ang malakas na pagkadaya, upang sila’y maniwala sa kasinungalingan,’ sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila’y maligtas,’ ‘kundi nalugod sa kalikuan.’ Isaias 66:3, 4; 2 Tesalonica 2:11, 10, 12.

Nagtanong ang Makalangit na Guro: “Anong higit na malakas na daya ang makapaglililang sa isipan kaysa sa pagpapanggap na ikaw ay nagtatayo sa wastong saligan at na tinanggap ng Diyos ang iyong mga gawa, samantalang sa katotohanan ay isinasagawa mo ang maraming bagay ayon sa patakarang makasanlibutan at nagkakasala laban kay Jehova? O, ito’y isang dakilang panlililang, isang nakabibighaning pagkalinlang, na sumasakop sa mga isipan kapag ang mga taong minsan nang nakaalam ng katotohanan ay ipinagkakamali ang anyo ng kabanalan bilang ang mismong espiritu at kapangyarihan nito; kapag inaakala nilang sila’y mayaman at sumagana sa mga pag-aari at wala nang kakailanganin, samantalang sa katotohanan ay nangangailangan sila ng lahat ng bagay.” Testimonies, volume 8, 249, 250.